ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně **G. spol. s r. o.,** zastoupené advokátem Ladislavem Ejemem, se sídlem Eliášova 998, Česká Lípa, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí,** se sídlem Na poříčním právu 1/376, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí - Správy služeb zaměstnanosti ze dne 22. 2. 2000, č. j. 44/601/40951/27.10.1999,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 28. 4. 2000 napadl žalobce rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí - Správy služeb zaměstnanosti ze dne 22. 2. 2000, kterým bylo podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v České Lípě ze dne 20. 9. 1999. Prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobci uložena podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 9/1991 Sb. pokuta ve výši 50 000 Kč za zaviněné porušení ustanovení § 8 odst. 3, § 29 odst. 1 písm. a), § 31 odst. 4, § 43 odst. 2, § 55, § 97 odst. 2, § 109 odst. 2, § 110b odst. 3, § 166 odst. 1, § 168 odst. 1 písm. a), § 236 odst. 1 a 2, § 237 odst. 2 a § 238 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., dále za porušení ustanovení § 2 odst. 2 a § 19 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. a dále porušení ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 1/1992 Sb. Oba správní orgány při posouzení věci vycházely ze skutkového stavu tak, jak byl popsán v kontrolní zprávě Úřadu práce v České Lípě ze dne 7. 6. 1999. S touto zprávou byl žalobce seznámen a nepodal proti ní v zákonné lhůtě námitky. Kontrolou bylo zjištěno porušení pracovněprávních předpisů při uzavírání pracovního poměru s mladistvými zaměstnanci, při zaměstnávání cizinců, při ukončování pracovního poměru, při poskytování náhrady mzdy za

nevyčerpanou část dovolené, při dodržování limitu přesčasové práce, při uzavírání dohod mimo pracovní poměr a při provádění srážek ze mzdy. V napadeném rozhodnutí se pak odvolací správní orgán vypořádal s odvolacími námitkami žalobce proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí a dospěl k závěru, že nejsou důvodné. I když z části uznal námitku proti kontrolnímu zjištění ve věci nekonkrétnosti pracovní náplně paní I. P., měl nadále zato, že k porušení ustanovení § 29 odst. 1 zákoníku práce žalobcem došlo, neboť je prokázáno ještě u dalších dvou zaměstnanců, a to u pana J. C. a paní I. K.. Za důvodné nepovažoval odvolací správní orgán ani námitky ve věci okamžitého zrušení pracovního poměru u pánů Z. H. a T. B., neboť není prokázáno doručení uvedeným pracovníkům do vlastních rukou. K tomuto nepostačuje zápis v knize poštovních zásilek zaslaných doporučeně. Za důvodnou nepovažoval odvolací správní orgán nakonec ani námitku proti výši uložené pokuty, neboť při jejím stanovení vycházel prvoinstanční správní orgán ze skutečnosti, že již v roce 1994 byla u žalobce provedena kontrola a za stejné porušení předpisů mu byla uložena pokuta ve výši 20 000 Kč. Od té doby žalobce neučinil účinná opatření, aby se napříště vytýkaných nedostatků vyvaroval. Při opakovaných nedostatcích je přitom správní orgán oprávněn uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí zopakoval žalobce námitky obsažené již v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Namítal, že u paní I. P. nedošlo k porušení ustanovení § 29 odst. 1 zákoníku práce, neboť všechny tři zákonné podmínky nutné pro platné uzavření pracovní smlouvy byly splněny, tedy i druh práce, který byl vymezen jako administrativní pracovnice. Za ničím nepodložené tvrzení správního orgánu pak považuje žalobce výtky směřující proti nedostatečně formulované pracovní náplni u paní I. K. a pana J. C.. Ve věcech doručení okamžitého zrušení pracovního poměru pánům Z. H. a T. B., pak žalobce dovozoval, že správním orgánem nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Správní orgány měly dle žalobce zjišťovat, zda nebylo použito jiného způsobu doručení do vlastních rukou než doručení poštou a zda žalobce uvedeným zaměstnancům nedoručil tyto písemnosti sám. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení rozhodnutí jak odvolacího správního orgánu, tak správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. K žalobě připojil opis pracovní smlouvy uzavřené s J. C. dne 1. 4. 1999, dále opis pracovní smlouvy I. K. ze dne 1. 3. 1998 a pracovní smlouvy I. P. ze dne 12. 5. 1997. K pracovní smlouvě I. P. ze dne 12. 5. 1997 je připojena náplň práce administrativní pracovnice z téhož data, pracovní smlouva J. C. ze dne 1. 4. 1999 pak obsahuje druh práce „dělník dřevařské výroby – údržba“. Dále předložil kopie dopisů jimiž byl zrušen pracovní poměr dne 31. 1. 1997 T. B. a dne 16. 12. 1998 Z. H.. Na opisu okamžitého zrušení pracovního poměru s T. B. je uveden podpis jmenovaného ze dne 31. 1. 1997, na opisu okamžitého zrušení pracovního poměru se Z. H. je podpis jmenovaného uveden bez data.

Ze správního spisu žalovaného správního orgánu soud zjistil, že při kontrole dne 7. 6. 1999 byly kontrolní pracovnicí Úřadu práce v České Lípě pořízeny opisy uvedených dokumentů z originálů. Pracovní smlouva s J. C. neobsahuje žádné určení druhu práce, na dopisu Z. H., kterým byl okamžitě zrušen jeho pracovní poměr, je pak vyznačeno jeho zaslání poštou doporučeně. Podpis o převzetí zde chybí. K dopisu T. B., kterým byl okamžitě zrušen jeho pracovní poměr, pak není prokázán žádný způsob doručování.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba proti němu není důvodná. Úvodem soud předesílá, že úřady práce jsou dle ustanovení § 16 zákona č. 9/1991 Sb. oprávněny provádět kontrolní činnost v organizacích ve věci dodržování pracovněprávních předpisů. Podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb. pak o kontrolním zjištění pořizují protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných

skutečností s uvedením nedostatků a označením ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. Podle § 17 citovaného zákona může kontrolovaná osoba proti protokolu podat písemné a zdůvodněné námitky, a to ve lhůtě pěti dnů ode dne seznámení s protokolem, nestanoví-li kontrolní pracovník lhůtu delší. Podle § 18 odst. 1, 2 citovaného zákona o námitkách rozhoduje kontrolní pracovník, nevyhoví-li jim, může se kontrolovaná osoba ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení rozhodnutí o námitkách odvolat k vedoucímu kontrolnímu orgánu. V daném případě žalobce nepopírá, že mu protokol o kontrole ze dne 7. 6. 1999 byl doručen, zároveň netvrdí, že by proti tomuto protokolu podal námitky, jak zákon stanoví. Při úvahách o uložení pokuty dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 9/1991 Sb. tedy oba správní orgány z tohoto protokolu oprávněně vycházely. Přes tuto skutečnost se soud žalobními námitkami uvedenými v žalobě proti napadenému rozhodnutí zabýval, a to s ohledem na ustanovení § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. K jednotlivým žalobním bodům pak uvádí následující. Za zčásti důvodnou považuje soud námitku směřující proti zjištění nekonkrétnosti pracovní náplně I. P.. Tuto námitku však již uznal odvolací správní orgán v napadeném rozhodnutí, sama o sobě neměla na rozhodnutí o výši uložené pokuty žádný vliv. Ve věci pracovní smlouvy J. C., kde nebyl uveden sjednaný druh práce, považuje soud za věrohodný dokument uložený ve správním spisu, neboť byl pořízen z originálu přímo při prováděné kontrole. Stejně tak má soud zato, že nebylo doručeno v souladu s ustanovením § 266a zákona č. 65/1965 Sb. okamžité zrušení pracovního poměru Z. H. a T. B.. I zde považuje soud za věrohodné pouze dokumenty uložené ve správním spisu. Ve věci pracovní smlouvy jednatelky I. K. má pak soud zato, že ze strany žalobce došlo k mnohem závažnějšímu porušení pracovněprávních předpisů, než jak dovodily oba správní orgány. Jednatel společnosti s ručením omezeným je statutárním orgánem této společnosti a vznik a zánik tohoto právního vztahu není upraven pracovněprávními předpisy, ale řídí se obsahem společenské smlouvy. Pracovní smlouvu dle ustanovení § 29 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb. na tuto funkci nelze vůbec sjednat.

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 9/1991 Sb. je orgán kontroly oprávněn ukládat zaměstnavatelům za zaviněné porušení povinností, jejíž dodržování je oprávněn kontrolovat, pokuty až do částky 250 000 Kč a při opětovném porušení povinností za jejíž nedodržení byla již pokuta uložena až do částky 1 000 000 Kč.

Z protokolu o kontrole provedené úřadem práce v České Lípě dne 7. 6. 1999 vyplývá, že u žalobce bylo zjištěno rozsáhlé porušování pracovněprávních předpisů v oblasti uzavírání a ukončování pracovního poměru s mladistvými zaměstnanci, při zaměstnávání cizinců, při proplácení dovolené, při dodržování ustanovení o přesčasové práci, při uzavírání dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr a při vyplácení mezd. Kontrolní protokol obsahuje více než stovku položek. Ze zjištění uvedených v citovaném kontrolním protokolu zpochybnil žalobce závěry kontrolního orgánu v pěti případech, z nichž jedna námitka byla uznána jako z části důvodná, v jednom případě došlo naopak k závažnějšímu porušení pracovněprávních předpisů než jak kontrolní orgán dovodil. Za porušování pracovněprávních předpisů přitom byla žalobci již jednou v minulosti Úřadem práce v České Lípě pokuta uložena. Jestliže tedy v daném případě byla žalobci dle výše citovaného ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 9/1991 Sb. uložena pokuta pouze ve výši 50 000 Kč, jednalo se ze strany obou správních orgánů spíše o mírné posouzení věci, nikoliv o překročení mezí správního uvážení či jeho zneužití. Soud proto žalobu proti napadenému rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Vzhledem k souhlasu obou účastníků rozhodl o věci podle ustanovení § 51 s. ř. s. rozsudkem bez jednání.

Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán ve věci měl úspěch, nevznikly mu však náklady řízení přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. 10. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu